

nelze předpokládati, že slovo to bylo vynecháno pouhou náhodou, je tím zřetelně vyjádřeno, že skutková podstata zločinu § 99 tr. z. předpokládá výlučnost úmyslu směřujícího k vyvolání strachu a nepokoje.

Opačný názor vedl by k výsledku, že každý pachatel, který si nebezpečnou vyhrůžkou vymáhá oprávněný nárok, není sice podle ustálené judikatury trestný s hlediska ustanovení § 98 b) tr. z., avšak byl by ipso jure trestný podle ustanovení § 99 tr. z. Při úplné stejnosti trestní sankce nebyl by takový výklad zákona srozumitelný.

Podle toho, co předesláno, bylo na soudu, aby uvažoval o zjištěném jednání obžalovaného předně s hlediska ustanovení § 98 b) tr. z., a aby tudíž zkoumal, zda obžalovaný nepronesl vyhrůžky v úmyslu vynutiti zaplacení částky 260 Kč. V kladném případě musel ovšem nalézací soud učiniti potřebná zjištění, aby mohl zkoumati, zda obžalovaný měl či neměl ať skutečný, ať aspoň mylně předpokládaný nárok na to, aby mu byla ihned zaplacena i částka 260 Kč, neboť skutková podstata vydírání, s jejíhož hlediska bylo by vyhrůžky výlučně posouditi, kdyby směřovaly k vymáhání onoho nároku, předpokládá podle ustálené judikatury soudu zrušovacího po stránce objektivní bezprávnost vymáhaného nároku a po stránce subjektivní vědomí pachatelovo o ní, kdyžtě důvodem trestnosti pachatelova jednání v takovém případě není protiprávnost prostředku pachatelem užitého (v souzeném případě vyhrůžky), nýbrž protiprávnost nároku, jež pachatel prostředkem tím vymáhá.

Směřoval-li proto úmysl pachatelův k některému z cílů vytčených v ustanovení § 98 tr. z., bylo na skutek, o něž jde, nazíratí výlučně s hlediska ustanovení právě uvedeného a nepřichází již v úvahu skutková podstata zločinu podle § 99 tr. z.

Pokud nalézací soud nevychází z tohoto právního stanoviska, je napadený rozsudek stížen uplatňovaným hmotněprávním zmatkem podle § 281, čís. 9 a) tr. ř.

Čís. 5871.

Stížnost proti usnesení vrchního soudu, jímž byla zamítnuta stížnost do usnesení obžalobního senátu, vynesnému v druhé stolici, je nepřipustná.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1937, Zm IV 159/37.)

Nejvyšší soud v trestní věci proti A. pro přečin podle § 471 tr. z. odmítl stížnost náhradního soukromého žalobce do usnesení vrchního soudu, jímž byla zamítnuta stížnost náhradního soukromého žalobce do usnesení obžalobního senátu krajského soudu.

Důvody:

Podle § 378, odst. 1 a 2 tr. ř. je proti usnesením soudu přípustná stížnost k jedné stolici, není-li vůbec zákonem vyloučena. Proti usnesením obžalobního senátu, kterými se zamítá návrh žalobců, aby bylo nařízeno vyšetřování, je přípustná stížnost i tehdy, když byla vynesena

obžalobním senátem v druhé stolici. Proto v tomto případě, v němž v první stolici rozhodoval vyšetřující soudce, byla sice přípustná stížnost k vrchnímu soudu, avšak proti rozhodnutí tohoto soudu další stížnost je nepřípustná. Byla proto stížnost náhradního soukromého žalobce odmítnuta podle § 380, odst. 3 a § 389, odst. 1 tr. ř. jako zákonem vyloučená.

Čís. 5872.

Obsloužil-li vinník po 14. hodině den před volbou několik osob podáním alkoholického nápoje, jde o činnost opěťovanou a je dán podklad pro závěr, že podával v zakázané době alkoholické nápoje.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1937, Zm IV 161/37.)

Nejvyšší soud přezkoumaj trestní věc proti obžalovanému pro přečin podle §§ 32 a 58, I, č. 7 zák. čís. 123/1920 Sb. z. a n., odmítl zmatečnou stížnost obžalovaného, pokud uplatňovala důvody zmatečnosti podle § 385, čís. 1 a) a 3 tr. ř.

Z d ů v o d ů:

Prováděje důvod zmatečnosti podle § 385, čís. 1 a) tr. ř., tvrdí stěžovatel, že nebylo prokázáno, že by byl v kritické době, t. j. po 14. hodině dne 18. května 1935 (§ 32 zák. čís. 123/1920 ve znění vyhlášky čís. 98/1935 Sb. z. a n.) podával hostům v krčmě svého tchána Z. alkoholické nápoje, neboť prý svědek F. nemohl potvrdit, že by byl viděl, že on (obžalovaný) někomu nápoje podával; sklenice, které svědek na stole viděl, zůstaly prý na stole státi ještě od dopoledne.

Těmito námitkami neprovádí však stěžovatel uplatňovaný hmotně-právní důvod zmatečnosti po zákonu, totiž ve shodě s ustanovením § 33, odst. 3 por. nov., podle něhož je nejvyšší soud povinen založiti své rozhodnutí o věcných důvodech zmatečnosti na skutečnostech zjištěných odvolacím soudem. Tento však zjistil, že obžalovaný v kritické době obsluhoval hosty v hostinci svého tchána a že hosté v době okolo 22. hodiny pili ve jmenovaném hostinci pivo. Avšak ani v té části, v níž stěžovatel uplatňuje tento důvod zmatečnosti námitkou, že se k naplnění skutkové podstaty přečinu, jímž byl stěžovatel uznán vinným, vyžaduje činnost obchodnická a že nestačí, když někdo někomu podá jednu sklenici piva, není zmatečnou stížností provedena ve shodě s uvedeným ustanovením § 33, odst. 3 por. nov., když je zjištěno, že obžalovaný obsloužil více osob, tedy že šlo o činnost opěťovanou, čímž je také dán bezpečný základ pro popíraný právní závěr, že obžalovaný v den před volbou po 14. hodině podával alkoholické nápoje. Tato část zmatečnou stížnosti byla proto podle § 434, odst. 3 tr. p. odmítnuta jako zákonem vyloučená.

Čís. 5873.

Odvolací soud zavínil zmatek podle § 384, čís. 4 tr. ř., rozhodl-li jen o provedení odvolání (jež odmítl jako opožděné), nerozhodl však o odvolání, pokud bylo včas ohlášeno.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1937, Zm IV 177/37.)